Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra Hun duede ikke.

Citation: Andersen, H. C.: ”H.C. Andersens Eventyr bd. II kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal”, i Andersen, H. C.: *H.C. Andersens Eventyr bd. II kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal*, C. A. Reitzel, 1990, s. 315. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hcaeventyr02val-shoot-idm140429411782656/facsimile.pdf (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: H.C. Andersens Eventyr bd. II kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal

saae ikke mig! han kom her til sin Moders Begravelse. Jeg saae ham staae ved Graven, han var saa kridhvid og saa bedrøvet, men det var for Moderens Skyld. Da siden Faderen døde, var han i fremmede Lande og kom ikke her og har ikke heller senere været her. Aldrig giftede han sig, veed jeg; – han var nok Procurator! – mig huskede han ikke, og om han havde seet mig, saa havde han dog vist ikke kjendt mig igjen, saa fæl jeg seer ud. Og det er jo ogsaa meget godt!«

Og hun talte om sine Prøvelsers tunge Dage, hvorledes Ulykken ligesom væltede ind paa dem. De eiede fem hundrede Rigsdaler, og da der i Gaden var et Huus at faae for to hundrede, og det vilde betale sig at faae det revet ned og bygge et nyt, saa blev Huset kjøbt. Murer og Tømrer gjorde Overslag, at det videre vilde koste ti hundrede og tyve. Credit havde *Erik Handskemager*, Pengene fik han til Laans fra Kjøbenhavn, men Skipperen, der skulde bringe dem, forliste og Pengene med.

[154] »Da var det, jeg fødte min velsignede Dreng, som her sover. – Fader faldt i en svær, langvarig Sygdom; i tre Fjerdingaar maatte jeg klæde ham af og paa. Det gik reent tilbage for os, vi laante og laante: alt vort Tøi gik, og Fader døde fra os! – Jeg har slidt og slæbt, stridt og strævet for Barnets Skyld, vasket Trapper, vasket Linned, grovt og fiint, men jeg skal ikke have det bedre, vil *vor Herre*! men han løser nok op for mig og sørger for Drengen.«

Og saa sov hun.

Ud paa Morgenen følte hun sig styrket og stærk nok, som hun troede, til igjen at gaae til sit Arbeide. Hun var netop kommet ud i det kolde Vand, da greb hende en Rystelse, en Afmagt; krampagtigt tog hun for sig med Haanden, gjorde et Skridt opad og faldt om. Hovedet laae paa det tørre Land, men Fødderne ude i Aaen, hendes Træskoe, som hun havde staaet med paa Bunden, – i hver af dem var der en Visk Halm – drev paa Strømmen; her blev hun fundet af *Maren*, der kom med Kaffe.

Fra Byfogden havde der hjemme været Bud, at hun strax maatte møde hos ham, han havde Noget at sige hende. Det var for sent. En Barbeer blev hentet til Aareladning; Vaskerkonen var død.

»Hun har drukket sig ihjel!« sagde Byfogden.

I Brevet, der bragte Underretning om Broderens Død, var

9 sine Prøvelsers] sin Prøvelses m, sine Prøvelses *fejl* O, sine Prøvelsers A, sin Prøvelses C, sine Prøvelsers D. 10 paa] over mO, paa A, over C, paa D. 15 til Laans] i Laan m, til Laan O. 28 kommet] kommen D.